

Nemzedékről nemzedékre...

A zsidók számára nagyon fontos volt a származás igazolása, elsősorban a papoknak, akiknek ezt a szolgálatba állás előtt meg kellett tenniük. Azzal, hogy Máté Jézus családfájával kezdi evangéliumát, szeretné hangsúlyozni, hogy a jövendöléseknek megfelelően Dávid családjából származik, a korábban elhangzott ígéretek benne teljesebben Jézus emberségét akarja kihangsúlyozni, valamint a zsidó nép történetében szeretné bemutatni Isten hűségét, folyamatos jelenlétét, ígéretet teljesítő munkáját. És ez abban is megmutatkozik, hogy bűnös, gonosz férfiak, sőt pogány asszonyok is szerepelnek a listában, akiken keresztül titokzatos módon valósul Isten terve.

Érdeemes elgondolkodnunk a családfa olvasása közben azon, hogy mi hogyan látjuk, értelmezzük Isten jelenlétét, tevékenységét és hatását a történelemben, hogyan bízunk rá magunkat szeretetére, amikor az eseményeknek és azok összefüggéseinek csak a „fonákját” látjuk – emberi oldalról. S talán arra is fontos lenne figyelni, hogy egy-egy, a mi életünkben bekövetkező eseményt, akár rosszról, akár jóról van szó, csak nagyon óvatosan és mélyen megimádkozva értelmezzük és minősítjük Isten beavatkozásaként.

Ma is sokan vannak, akik családfájukat kutatják. Ha szüleinkre, nagyszüleinkre vagy korábbi felmenőinkre tekintünk, nincs okunk sem büszkének lenni tetteikre, sem szégyenkezni hibáik, bűneik miatt, hiszen ezekért sem nem tettünk semmit, sem nem vagyunk felelősek. Inkább érdemes példát venni róluk, vagy tanulni hibáikból.

A Zsidókhöz írt levél szerint: „Jézus nem szégyelli atyjafiainak nevezni a hozzá tartozókat”. Mi Jézus követőinek nagy családjába tartozunk! Jézus családfája azt mutatja, hogyan érkezett el ő, a mi személyes életünk pedig azt jelzi, hogyan folytatódik Jézus családjának élete gyermekeinkben, unokáinkban. Tudunk olyan hatással lenni rájuk, hogy közreműködésünkkel Isten terve valósul meg életünkben?

Csíky Lajcsi, Budapest